

Κυριακή 12 Αύγουστου 2018

ΙΑ΄ Κυριακή Ματθαίου.

Ματθ. 18, 23 – 35.

«Οὐκ ἔδει καί σέ ἐλεῆσαι τόν σύνδουλόν σου, ὡς καί ἐγώ σε ἠλέησα;» (Ματθ. 18, 33).

Μία ἀπορία καί ἓνα εὐλογο παράπονο θά λέγαμε ὅτι ἐκφράζει σήμερα ὁ Κύριός μας στήν παραβολή πού ἀκούσαμε. Ὁ δοῦλος ζητάει ἀπό τό ἀφεντικό του νά τοῦ χαρίσει ἓνα τεράστιο χρέος. Τό ἀφεντικό ἀπό ἀγάπη τοῦ τό χαρίζει. Αὐτός ὁ δοῦλος ἔχει ἓνα συνάδελφό του πού τοῦ χρωστάει ἓνα μικροποσό. Ὁ συνάδελφός του τοῦ ζητάει κι ἐκεῖνος μέ τή σειρά του νά τοῦ χαρίσει αὐτό τό μικροποσό. Τότε μέ ἄμετρη σκληρότητα ὁ δοῦλος πού δοκίμασε τήν ἀγάπη τοῦ ἀφεντικοῦ του δέν μπορεῖ νά δείξει τήν ἴδια μακροθυμία γιά τό συνάδελφό του. Ἀπαιτεῖ τήν ἐπιστροφή τοῦ χρέους μέχρι τό τελευταῖο λεπτό. Τό ἀφεντικό, πού μαθαίνει τό περιστατικό μεταξύ τῶν δύο δούλων, φωνάζει τόν πρῶτο, πού τοῦ χάρισε τό τεράστιο ποσό, καί τοῦ λέει: «Οὐκ ἔδει καί σέ ἐλεῆσαι τόν σύνδουλόν σου, ὡς καί ἐγώ σε ἠλέησα;» Δέν

ἔπρεπε κι ἐσύ νά ἐλεήσεις τό συνάδελφό σου, ὅπως κι ἐγώ σέ ἐλέησα;

Ὁ Κύριος μ' αὐτή τήν παραβολή, βεβαίως, δέν θέλει νά βάλει κάποιους κανόνες στίς οἰκονομικές δοσοληψίες τῶν ἀνθρώπων. Θέλει νά μᾶς διδάξει πώς ἡ μακροθυμία καί ἡ ἀγάπη γιά τούς συνανθρώπους μας εἶναι ἱερό καθῆκον μας, γιατί πρῶτοι ἐμεῖς εἰσπράτουμε τή μακροθυμία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τό χρέος πού ἔχουμε ἀπέναντι στό Θεό δέν εἶναι οἰκονομικό. Οὔτε τά χρέη πού ἔχουμε μεταξύ μας ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν αὐτόν τό χαρακτήρα.

Ὁ Κύριός μας κατέβηκε ἐδῶ στή γῆ καί μέ τό Αἷμα Του μᾶς ἐξασφάλισε τή σωτηρία. Ἔδωσε τόν ἑαυτό Του ὡς λύτρο, γιά νά μᾶς ἐξαγοράσει ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου, γιατί ὁ διάβολος μᾶς εἶχε ἀπαγάγει μακριά ἀπό τό σπίτι τοῦ Πατέρα μας, πού εἶναι ὁ Παράδεισος. Ὁ Χριστός θυσιάστηκε γιά μᾶς. Χρωστοῦμε λοιπόν στό Χριστό τά πάντα. Χρωστοῦμε τή σωτηρία μας, τήν ὑπαρξή μας, χρωστοῦμε ὅλα τά ἐπίγεια καί οὐράνια ἀγαθά, πού μᾶς χαρίζει πλουσιοπάροχα καί ἄφθονα. Τρέξαμε ποτέ καί ζητήσαμε ἀπό τό Χριστό νά μᾶς διαγράψει τά λάθη καί τά χρέη μας καί Ἐκεῖνος τό ἀρνήθηκε; Ποτέ! Ἀμέτρητες φορές ἀμαρτάνουμε καί

ἀμέτρητες φορές μᾶς χαρίζει τίς ὀφειλές μας. Σχίζει τό συμβόλαιον τοῦ χρέους μας καί τό πετάει στά σκουπίδια. Τί ἔχουμε πού μποροῦμε νά τό θεωρήσουμε δικό μας; Τίποτα. Καί ὅμως μερικές φορές νομίζουμε ὅτι μᾶς ἀνήκει ὅλος ὁ κόσμος.

Ἀπό τήν ἄλλη μερικοί συνάνθρωποί μας μᾶς χρωστοῦνε. Μᾶς χρωστοῦνε, γιατί κάποτε τούς εὐεργετήσαμε. Μᾶς χρωστοῦνε, γιατί κάποτε τούς χαρίσαμε λίγα χρήματα ἢ ἓνα χαμόγελο ἢ μία μικρή συμπαράσταση ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο πρόσκαιρο καί ἐφήμερο. Ἐντούτοις δέν σταυρωθήκαμε γιά κείνους. Δέν χύσαμε ποτέ τό αἷμα μας σάν ἐγκληματίες, γιά νά ἀθωωθοῦν οἱ πραγματικοί ἔνοχοι. Δέν θυσιαστήκαμε οὐσιαστικά γιά κανέναν. Ἐδῶ πού τά λέμε λίγα γραμμάρια ἀπό τό αἷμα μᾶς ζητοῦν μερικές φορές, γιά νά σώσουμε ἓναν ἄρρωστο, καί ἀρνούμαστε νά τά χαρίσουμε. Ἐνα λάθος νά κάνουν οἱ ἄλλοι ἀπέναντί μας καί τό θυμόμαστε γιά καιρό. Σημειώνουμε τά λάθη τῶν ἄλλων καί ἀρνούμαστε νά τά διαγράψουμε, ἀκόμη καί ὅταν μᾶς τό ζητοῦνε.

Ναί, εἶναι δύσκολο νά συγχωρήσεις. Χρειάζεται μεγαλεῖο ψυχῆς. Χρειάζεται ταπείνωση. Χρειάζεται πραγματική ἀγάπη. Ὅποιος συγχωρεῖ εὐκόλα εἶναι ὁ

πραγματικός άρχοντας. Όποιος διαγράφει τά χρέη τών διπλανών του έχει συμπεριφορά και ποιότητα θεϊκή, γιατί και ο Θεός μέ μεγάλη εύκολία διαγράφει τά δικά μας χρέη και τά λάθη μας.

Άς μάθουμε νά συγχωροῦμε. Άς μάθουμε νά χαρίζουμε τά μικρά χρέη τών άλλων. Τότε θά έχουμε τό θάρρος νά ζητήσουμε από τό Θεό νά διαγράψει και τά δικά μας τεράστια χρέη. Όταν μάθουμε νά λέμε «δέν πειράζει», όταν μάθουμε νά έχουμε μεγάλη καρδιά, τότε θά γεμίζουμε από αγάπη και από άμέτρητη χαρά. Άς θυμόμαστε πώς δέν υπάρχει άλλος τρόπος νά κατακτήσουμε τή χαρά και τήν αγάπη παρά μόνον ή καλλιέργεια τής μακροθυμίας. Άς μακροθυμοῦμε λοιπόν, για ν' απολαμβάνουμε τή σωτηρία μας από τώρα και για πάντα. Άμήν.